

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ПРВА НЕДЕЉА ВЕЛИКОГ ПОСТА - ЧИСТА НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА

светих седам свештеномученика Херсонских
Јн. 1, 43 - 51, зч. 5; Јев. 11, 24 - 26; 32 - 40; 12, 1 - 2, зач. 329.

свети Тихон Московски

ПРОПОВЕД НА НЕДЕЉУ ПРАВОСЛАВЉА

Овом Недељом, браћо, почиње Недеља Православља, или недеља Тријумфа Православља, јер се данас Света Православна Црква свечано сећа своје победе над иконоборском јереси и другим јересима и са захвалношћу се сећа свих, који су се борили за Православну Веру у свету у речи, писању, учењу, страдању, или богоугодном живљењу.

Сећајући се дана Православља, Православни народ треба да се сећа да је његова света дужност да стоји чврсто у својој Вери Православној и да је пажљиво чува. За нас, она је драгоцено благо: у њој смо рођени и одрасли; сви важни догађаји у нашем животу, у вези су са Њом, а Она је увек спремна да нам пружи своју помоћ и благослов у свим нашим потребама и добрим подухватима, колико год неважни они изгледали. Она нас снабдева снагом, добрим расположењем и утехом, она исцељује, чисти и спасава нас.

Православна Вера нам је такође драга, јер је то Вера наших Отаца. За њу су Апостоли трпели страдања и

напоре; Мученици и Проповедници су страдали због Ње, победници, који су пролили своје сузе и крв; Пастири и Учитељи су се борили за Њу; а наши преци су стајали за Њу, њима је припадала и Она би требала да нам буде дража од зенице нашег ока.

А што се тиче нас, њихових потомака – да ли ми чувамо Православну Веру, да ли чувамо њена Јеванђеља? У древна времена, Пророк Илија, тај велики ревнитељ славе Божије, жалио се да су синови Израиља напустили Завет Господњи, одлазећи ка боговима незнабожаца.

Ипак, Господ је открио Свом Пророку да међу Израиљцима још увек постоји седам хиљада оних, који нису преклонили колена пред Валом. Слично, без сумње, и у нашим данима постоје истински следбеници Христа: „Позна Господ своје.“ (2.Тим.2:19)

Ми повремено срећемо синове Цркве, који су послушни Њеним законима, који поштују своје духовне пастире, љубе Цркву Божију и лепоту Њене спољашњости, који се жељни да присуствују на Божијим

ко има могућности или способности да проповеда Јеванђеље лично. И у погледу овога, наговестићу вам браћо, шта сваки човек може чинити на ширењу Православља и шта треба да чини.

Апостолске Посланице често откривају чињеницу, да када су Апостоли ишли на удаљена места да проповедају Јеванђеље, верни су им често помагали својим молитвама и својим жртвама. Свети Павле је посебно тражио помоћ Хришћана.

Последично ми можемо изразити интересовања, које имамо у ширењу Јеванђеља у молитви Господу:

Да Он узме тај свети подвиг под Своју заштиту,

Да да Својим слугама снагу да достојно раде то дело,

Ми се молимо за ово, али често само уснама, а веома ретко срцем. Зар не чујемо често такве примедбе као: „каква је корист посебних молитава за новокрштене? Они не постоје у наше време, осим, можда, ван великих путева Америке и Азије; нека се они моле за такве, где их има; што с тиче наше земље, такве молитве непотребно продужују службу, која није кратка“. Тешко нама због нашег недостатка мудрости! Тешко нашем немару и доколичарењу!

Нудећи озбиљне молитве за успешно проповедање Христа, можемо такође показати наше интересовање у материјалној помоћи. Тако је било у древној Цркви, и Апостоли су са љубављу прихватили материјал са узроком да помогну проповед, виде-

Ко год се удаљи од љубави Христове, пада у лудост телесних жеља, које не знају меру, нити им има броја. А у осветљеним љубављу не владају телесне жеље, него су равнодушни према свим прелестима овога пролазног света. Они „употребљавају овај свијет као да га не употребљавају, јер пролази обличје овога свијета“ (Кор. 7, 31). Гледају на оно што се не види, а не на оно што се види. Њихов поглед стално је прављен преко гроба ка Ономе који их љуби и чека у красотама и радостима „што око не видје, ни ухо чу, нити у срце човијеку дође“. (I Кор. 2, 9). Онамо је крајња сврха нашег путовања и наших трудова. Кратки видици, лажни видици.

свети владика Николај

Да им помогне да савладају тешкоће и опасности, које су део проповеди,

Да им не дозволи да ослабе или да буду малодушни у својој ревности,

Да отвори срца неверујућима за слушање и прихватање Јеванђеља Христовог,

Да им усади реч истоне,

Да их сједини Свето Саборној и Апостолској Цркви,

Да потврди, увећа и умири Своју Цркву, чувајући је заувек непобедивом.

ћи у томе израз Хришћанске љубави и ревности.

Ако имате нешто, понудите све оно што можете, али када нудите, немојте изгубити шансу да помогнете у обраћењу ваших ближњих Христу, јер тако чинећи, по речима Светог Апостола Јакова, „спаси душу душу своју од смрти и покриви мноштво греха“ (Јаков 5:20)

Православни! У слављењу Дана Православља, морате се посветити Православној вери, не само на речима и језиком, већ у делу и истини.

email: kontakt@manastirpodmaine.org
internet prezentacija: manastirpodmaine.org

службама и да живе добрим животом, који препознају своја људска падања и који се искрено кају за своје грехе.

Али да ли има много таквих међу нама? Зар нема много људи у којима дела сујете и страсти, дозвољавају само мали плод за утицај Јеванђеља, или чак у којима је плод у потпуности бесплодан, који се опиру истини Јеванђеља, због увећања њихових греха, који одбацују дар Господа и одричу се благодати Божије.

„Родио сам синове и прославио их, а они Ме одбацише“ говорио је Господ, у дрвна времена у вези са Израилем. А и данас такође, постоји много оних који су рођени, одрасли и прослављени Господом у Православној Вери, који ипак одбацују своју веру, не обраћају пажњу на учења Цркве, не држе Њене заповести, не слушају своје духовне пастире и остају хладни према Божанској служби и Цркви Божијој.

Како брзо неки од нас губе Православну Веру у овој земљи многих племена и вероисповести! Почињу да одступају са стварима, које у њиховим очима имају мали значај. Они суде да је она „старомодна“ и „није прихваћено међу образованим људима“ да се чувају такви обичаји, као што су: молитва пре и после оброка, или чак ујутру и увече, ношење крста, држање икона у својим домовима и држања празника Цркве и постова. Они се чак не заустављају на овоме, већ иду даље: ретко иду у цркву и понекад уопште, као да човек мора да се одмори у Недељу (... у кафани); не иду на исповест, не венчавају се у Цркви и одлажу крштење своје деце.

На овај начин, њихове везе са

Православљем су покидане! Сећају се Цркве на самртничкој постели, а неки чак ни тада! Да би оправдали совје одступништво, они наивно говоре: „ово није стара земља, ово је Америка, па је немогуће да се чувају све заповести Цркве“, као да је реч Христова, од користи само у старој домовини а не у целом свету. Као да Православна вера није основа и темељ целога света!

„Да грешног народа! Народа огрезлог у безакоњу! Семена зликовачког, синова покварених! Оставише Господа, презреш Свеца Израилјевог, одступише натраг!“ (Исаија 1:4)

Ако не чувате Православну Веру и заповести Господа, не морате бар да понижавате своја срца, измишљањем лажних изговора за своје грехе! Ако не поштујете наше обичаје, бар не морате да се смејете стварима које не схватате, или не разумете. Ако не прихватате материнску бригу Свете Православне Цркве, можете бар да признате да делујете погрешно, да грешите против Ње и да се понашате као деца! Ако то учините, Православна Црква вам може опростити, као мајка пуна љубави, вашу хладноћу и ниподаштавања и поново вас прими у свој загрљај, кад да сте били Њена залутала деца.

Држећи се Православне Vere, као нечег светог, љубећи је свим својим срцима и хвалећи је изнад свега, Православни људи би штавише, требали да теже да је шире међу људима других вероисповести. Сам Христос Спаситељ је рекао: „нити се ужиже свећа и меће под суд него на свећњак, те светли свима који су у кући“ (Матеј 5:15).

Светлост Православља није за-

паљена да светли само малом брроју људи. Православна Црква је васељенска; она се сећа речи свог Оснивача: „Идите по свему свету и проповедате јеванђеље сваком створењу“ (Марко 16:15) и „идите дакле и научите све народе“ (Матеј 28:15).

Ми треба да делимо наше духовно богатство, нашу истину, радост и светлост са другима, који су лишени ових блаженстава, али често трагају и жеђају за њима.

Једном је Павле имао виђење ноћу, где је стајао човек из Македоније и молио га, говорећи „дођи у Македонију и помози нам“ (Дела Ап. 16:9), након чега је Апостол кренуо за ову земљу да проповеда Христа. Ми такође чујемо сличан глас. Живимо окружени људима туђих вероисповести; у мору других религија, наша Црква је мало острво спасења, према коме пливају неки људи, потопљени у мору живота.

„Дођите, журите, помозите“, понекад чујемо од незнабожаца далеке Аљаске, а чешће од оних који су нам браћа по крви, а једном су били и браћа у вери такође, т.ј. Унијати.

„Примите нас у вашу заједницу, дајте нам једног од ваших добрих пастира, пошаљите нам Свештеника који би могао да служи Божанску Службу на Свете Дане, помозите нам да изградимо цркву, да отворимо школу за нашу децу, тако да у Америци не би изгубили своју веру и националност“, то су таласи које често чујемо, поготово у скорије време.

И зар ћемо остати глуви и неосетљиви? Боже, спаси нас од таквог недостатка саосећања. Иначе тешко нама, „јер узесмо кључ од знања, сами не уђосмо, а који хтеше да уђу, забранисмо им.“ (Лука 11:52). Али,

ко треба да ради на ширењу Православне Vere, ради увећања деце Православне Цркве? Пастири и мисионари, одговарате. У праву сте; али да ли треба да буду сами?

Свети Павле мудро пореди Цркву Христову са телом, а живот тела се дели од свих чланова. Тако треба да буде и у животу Цркве такође. „Из ког је све тело састављено и склопљено сваким зглавком, да једно другом помаже добро по мери сваког уда, и чини да расте тело на поправљање самог себе у љубави“ (Еф. 4:16)

На почетку, нису само пастири страдали за веру Христову, већ такође и миријани, мушкарци, жене чак и деца. Са јересима су се борили и мирјани такође. Слично томе, ширење Христове вере треба да буде блиска и драгоцену срцу сваког Хришћанина. У овом делу, сваки Хришћанин треба да се живо и срдечно занима. Ово интересовање се може показати у личном проповедању Јеванђеља Христовог.

И на нашу велику радост, знамо за такве примере међу нашом браћом миријанима. У Ситки, чланови Индијанског братства мисионаре међу другим становницима својих села. А један ревностни брат је предузео пут ка удаљеном селу (Килисну) и веома помогао локалном Свештенику у заштити просте и лаковерне деце Православне vere против страних утицаја, сопственим објашњењима и убеђивањима. Штавише, у многим местима Сједињених Држава, они који су напустили Унијате да би се придружили Православљу, указују својим пријатељима где се може истина наћи, охрабрујући их да уђу у Православну Цркву.

Непотребно је рећи, није сваком